

Carmelo Gil, fidel militant de l'ACO

Carmelo Gil veterà i fidel militant de l'ACO morí a Cornellà el dia 7 de desembre del 2017.

Orígens i treball

Carmelo havia nascut a Trasobares, petit poblet a 90 Km de Zaragoza, terra de secà aspra i esquerpa. En el seu temps deuria tenir un miler d'habitants i ara no arriben als dos-cents. Fill de pares camperols de profundes tradicions catòliques, després de l'escola primària d'aquella època, rígida i familiar però segurament amb pocs recursos pedagògics, aviat es veié obligat a treballar el camp ajudant a la família. Tenia familiars i veïns pastors de ramats d'ovelles i això el portà a convertir-se en l'escorxador del poble, i quan va complir els trenta anys optà per emigrar a Barcelona, cercant com tants companys una millora de treball i de vida.

A Barcelona al principi visqué "amb patrona" com en deien aleshores, és a dir en una habitació d'un piset de la plaça d'Espanya i, de seguida, trobà feina a l'escorxador barceloní situat a prop de la seva residència. Allà treballà de valent sacrificant xais i cabres per les carnisseries de la ciutat comtal. Amb satisfacció i sa orgull deia i repetia: "cuantos miles de cabezas han pasado por estas manos y a cuantas me ha tocado descuartizar en un tiempo record". Com tants joves d'aquella època treballava hores i hores de tal manera que als matins feia de "chacinero" xarcuter elaborant botifarrons i embotits per a comerços de Sant Boi i Barcelona i, tarda i nit, de matancer a l'escorxador municipal. Aquesta va ésser fonamentalment la seva vida com a treballador, fet que li permeté adquirir una vivenda a Cornellà i formar una sòlida família.

Família

Molts diumenges a la tarda, en Carmelo anava al Centre Aragonès de Barcelona a fer vida social i a ballar. Allà coneix la que després seria la seva dona, la Carme. Aviat es va fixar en ella i descobrí que tenien una sensibilitat comuna. Ell, en Carmelo, ho explicava graciosament d'aquesta manera: "le dije a un compañero: *¿Conoces a esta chica? Me gusta*; i ell li respongué: *Sí, es buena chica y muy alegre, pero tiene un pero: es de estas de misa*". Aquesta darrera frase a en Carmelo, d'arelades conviccions religioses, precisament va ser la que el va catapultar per començar aquell nuviatge que donaria com a fruit un matrimoni de més de cinquanta anys de durada. A Sant Miquel de Cornellà es varen casar i tres filles i quatre nets (de moment), foren també fruit del matrimoni que visqué feliç amb tota l'animositat i senzillesa que requerien aquells temps. Primer amb les filles petites, amb les que sempre anaven junts arreu, també als actes religiosos, a les trobades d'ACO i als moments d'esplai que la seva situació material els permetia i, després, quan elles ja volaren, fent d'avis complaents i jubilats tranquils.

Carmelo i l'ACO

Si bé en un primer moment, en Carmelo no tenia coneixement del que era l'ACO, ella, la Carme, que havia estat una vàlida i activa militant de la JOC, el va introduir en el moviment obrer mitjançant l'ACO. En ell, en Carmelo descobrí la classe obrera, la lluita per la classe obrera, Jesús, l'Església i l'Evangelí. El camí i instrument per aquest descobriment va ser la Revisió de

vida viscuda en un grup concret. L'equip d'ACO. Els dos, Carme i Carmelo, tingueren la sort de trobar grans companys de camí i d'equip. Primer foren els Sánchez Bosch, els Estrada i d'altres. Després els Mena, Hortiüela, Remei Ramírez i la Juanita Zamorano. Ells, amb els del seus respectius equips han estat dels que sempre han participat en estudis d'evangeli, trobades festives o de formació. Sense exagerar gens, són paraules del matrimoni, l'ACO els ha donat molt més sentit i força a la seva vida. Són d'aquelles persones en les que notes que l'evangeli ha estat la llavor que ben acollida ha donat el seu fruit en la vida personal i social.

Reflexió final

Ara, potser, caldria destacar alguns dels valors d'aquest militant d'ACO que ha estat en Carmelo. Amb paraules de la Carme podríem dir: ha estat un home bo i honrat, creient, bon espòs i bon pare, molt treballador, pacient en la salut i en la malaltia, de gran sentit comú, res *quejica* ni gemegaire, sense ínfulas de protagonisme i d'expressar-se amb massa raonaments i circumloquis.

Personalment sempre recordaré que en l'aplicació de l'evangeli a la revisió de vida sovint deia: "Si está clarísimo: Jesús siempre defiende al débil y al pobre, al que la sociedad no valora. Hay que estar con la clase obrera. El evangelio es amor y hacer el bien. El evangelio, muchos por la vida que llevan, no lo pueden entender. ¿Cómo lo llevamos nosotros a la vida real?"

Acabo recordant dues facetes d'en Carmelo: a) Quan l'Alzheimer se n'apodera de la seva fortalesa, ara deu fer uns quatre anys, mai no es va queixar, i et rebia i t'acomiadava, des de la butaca estant, amb un somriure tendre i dolç alhora. I b) Sempre tingué amistat, proximitat i d'alguna manera admiració, pels mossens de l'equip, fossin aquests en Nepo Garcia Nieto, l'Oleguer Bellavista, en Jordi Fontbona o d'altres.

Lluís Portabella